

רגל הישראלי והעולמי. ההתאחדות לכדורגל יודעת להעריך את מה שעשינו, ואנחנו, השיקנים הוותיקים, מקבלים כרטיסייהזמנה לי- מישחקים בינלאומיים.

„אני קורא את מדורי הספורט בעיתונים, שומע שירים ושערים וצופה בספורט בטלוויזיה. זיה. החברים שלי הם לא מהכדורגל, אבל כולם חובבי כדורגל.”

לא בירושה

לזר נשוי, פעם שניה, לאאידה, עקרת בית. היא ילידת בראזיל, מתעניינת בכדורגל (הרי היא מארץ הכדורגל!). הוא אב לארבעה, שלושה בנים ובת, וסבא לארבעה נכדים.

„היו לי ציפיות מהבנים שלי”, אומר שייע, „ציפיתי שלפחות אחד מהם יהיה כדורגלן מצטיין, אבל זה לא קרה. הבן הגדול, בן 31, מאמן ילדים בכדורגל במכבי תל-אביב, והבן השני, בן 24, משחק במכבי ירושלים, בתפקיד חלוץ מרכזי.

„כדורגל זה כישרון, שאותו צריך לפתח. או שנולדים עם זה, או לא. הכישרון שלי לא בדיוק עבר בירושה לבנים שלי.”

כאשר התבקש להגיד כמה מילים לסיום: „היו לי חיים מעניינים. הגעתי למקומות בעולם, שאליהם לא הייתי מגיע אילמלא הכדורגל. זותמיד הייתי על תקן של נערץ, בארץ ובחו"ל. מה יש להגיד — חיים טובים. אין לי טענות.”

נעמי רוז

שייע ואשתו אאידה. היו לי ציפיות מהבנים שלי.”

אביב והפעל פתחתיקווה, העניק לנו נשיא המדינה, יצחק כן-צבי, את הגביע. אני הייתי ראש הקבוצה. כאשר ניגשתי לנשיא הוא אמר לי: „אה, גלור, שמעתי עליך” ואני אמרתי: „גם אני שמעתי עליך.”

„שיחקתי בנבחרת עד גיל 34. אז הרגשתי שהבושר שלי ירד, והגיל עושה את שלו. מכי וזן שאהבתי לשחק, עברתי לקבוצות פחות חשובות, ושיחקתי עד גיל 38.

„אני עוקב אחרי כל מה שקורה כיום בכדור-

נסענו לרוסיה. היינו צריכים או לשנות את השמות שלנו לשמות עבריים — לי קראו גל-זר. במישחק עם הרוסים נגענו מעט מאוד בכדור. היה קר מאוד, וזה היקשה עלינו. הם היו כמו שדים.

„באחת ההתקפות היפלת את השוער האגדתי שלהם, יאשין, והתחיל לרדת לו רם מהשפתיים. החבר'ה שלי אמרו לי: מה עשית לקרוש שלהם? ישלחו אותך לסיביר בגלל זה: „ב-1959, בסיום המישחק בין מכבי תל-

לא שקלתי בכלל את האפשרות הזאת, לא הרגשתי בנוח עם המחשבה שאהיה בארץ זרה. אז עדיין כמעט לא היה קיום המושג הזה, לקנות שחקן.

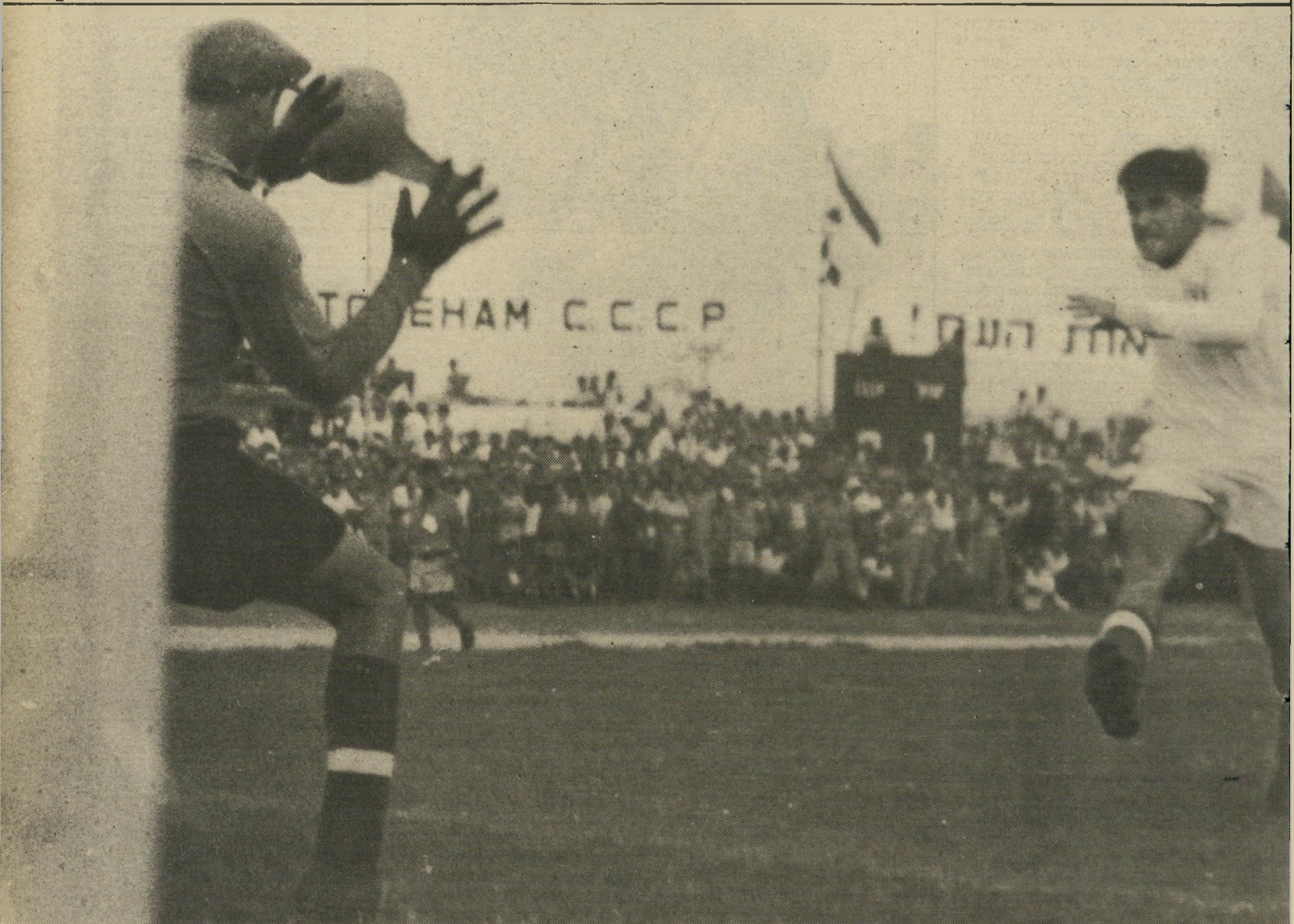
„אחרי שנה רצו גם האיטלקים — קבוצתו של מאראדונה כיום — לקנות אותי. שוב לא רציתי. העדפתי לחיות בישראל. התקבלתי כחבר באוד. קיבלנו פרושות עבור הכדורגל. מי חשב אז שאפשר לקבל בוגוסים של 20 או 30 אלף דולר למישחק, כמו היום?

„היו הטבות פה ושם, יצאנו למיסעדות טובות על-חשבון הקבוצה, נסענו לבתי הבראה. אבל כסף של ממש לא עשה אף אחד מאיתנו. אבל לכל השחקנים היו מעריצים, וגם מעריצות, ולי היו הכי הרבה.

„זו היתה תקופה טובה לכדורגל, שנמשכה בערך עד תחילת שנות ה-60. המיגרשים היו מלאים תמיד, הרבה יותר מאשר היום. שיחקו ככל הלב, בשביל הקבוצה, לא כמו היום, כשהכסף חשוב יותר מהכל.

„לא היתה או טלוויזיה, בקושי היה יומן כרמל. אנשים לא ראו כדורגל עולמי, ולא יכלו לעשות השוואות. אנחנו, ככל שהיה ידוע להם, היינו הכי טובים. היינו ממש אליים: חודרוב, מירמוביץ, סטלמך, שניאור, אני. עד היום אני נתקל בקטעים של הערצה. השבתי שכבר שכחו אותי, אבל אנשים מהדור הוותיק עדיין מזוהים אותי, אמרים לי: נולדת מוקדם מדי!”

„היה אז כדורסל, אבל הכדורגל היה הרבה יותר פופולרי. לא היו אז שחקני-רכש זרים. „לשיא הפופולריות הגענו ב-1956, כאשר

תמונה היסטורית: הגול המפורסם של שייע נגד יאשין הסובייטי (1956). כסף של ממש לא עשה אף אחד מאיתנו...”